

*Στους γονείς μου, Kit και Jane Orde -Powlett
για το δώρο ζωής που μου έκαναν, πάντοτε
ενθαρρύνοντάς με και πιστεύοντας σε μένα.*

Και στο σύζυγό μου Martin, με όλη μου την αγάπη

«Πού θα βρίσκαμε μια καλύτερη κόρη ή μια αδελφή
περισσότερο στοργική ή μια φίλη πιο αληθινή;»

Jane Austin, Έμμα

«Τ' αποσταγμένα άνθη όμως, στο παγερό της χειμωνιάς
το φίλημα

τα πέταλά τους χάνουν μοναχά, μα η γλυκιά πνοή τους
δεν πεθαίνει»

Shakespeare, Σονέττο 5

I.

Κυριακή βράδυ

Πολυαγαπημένη μου Τες,

Θα έδινα τα πάντα για να μπορούσα να είμαι δίπλα σου, εδώ και τώρα, αυτή ακριβώς τη στιγμή, για να σου κρατήσω το χέρι, να κοιτάξω το πρόσωπό σου, ν' ακούσω ξανά τη φωνή σου. Πώς, λοιπόν, είναι ποτέ δυνατόν η αίσθηση της αφής κι όλα όσα αντιλαμβανόμαστε με την όραση ή με την ακοή μας –τόσα αισθητήρια όργανα και οπτικά νεύρα και δονήσεις που κάνουν να πάλλεται το ακουστικό μας τύμπανο, κι όλα τους τόσο ζωντανά– να υποκατασταθούν από λέξεις; Αλλά εμείς τα είχαμε και παλιότερα καταφέρει να χρησιμοποιούμε τις λέξεις ως διάυλο για να επικοινωνήσουμε, θυμάσαι; Ήταν τότε που πρωτοπήγα οικότροφος στο σχολείο κι ήμαστε πια αναγκασμένες να αντικαταστήσουμε τα παιχνίδια μας και τα γέλια και τις κρυφές εκμυστηρεύσεις –που κάναμε με σιγανές φωνές η μια στην άλλη– με την αλληλογραφία. Δεν μπορώ πια να θυμηθώ τι σου έλεγα στο πρώτο εκείνο γράμμα μου, θυμάμαι μόνο πως το έγραψα στο πίσω μέρος των κομματιών ενός διαλυμένου παζλ, έτσι

ώστε να ξεφύγω από το αδιάκριτο βλέμμα της επόπτριας. (Είχα μαντέψει, και σωστά, πως δεν είχε απομείνει πια μέσα της τίποτε από το αλλοτινό παιδί, που θ' αγαπούσε, βέβαια, τα παζλ και θα γνώριζε τα μυστικά τους). Θυμάμαι όμως λέξη προς λέξη την απάντηση που έστειλες τότε, ήσουν δεν ήσουν επτά χρονών, στο γεμάτο νοσταλγία για το σπίτι μας αποσπασματικό γράμμα μου. Όπως θυμάμαι ακόμη και ότι το γράψιμό σου ήταν αόρατο, ως τη στιγμή που σκέφτηκα να κρατήσω πάνω από το χαρτί ένα αναμμένο κερί. Από τότε η ανθρωπιά και η ευγένεια έχουν για μένα τη μυρωδιά του λεμονιού.

Οι δημοσιογράφοι θα ξετρελαίνονταν βέβαια με τη μικρή αυτή ιστορία και θα με παρουσίαζαν ως ένα είδος... ντετέκτιβ της λεμονάδας από τα παιδικά μου ήδη χρόνια. Θα έλεγαν και διάφορα δακρύβρεχτα για το πόσο δεμένες αδελφές ήμαστε από τότε. Είναι, ξέρεις, έξω από το διαμέρισμά σου τώρα, με όλους αυτούς τους καμεραμάν και τους ηχολήπτες (ιδρωμένα πρόσωπα, λιγδιασμένα τζάκετ και ένα πλήθος καλώδια να σέρνονται στις σκάλες και να μπερδεύονται στο κιγκλίδωμα). Ναι, το ξέρω, αυτό ήταν κάπως άστοχο ως παρατήρηση, όμως πώς αλλιώς να σου το πω; Ειλικρινά δεν είμαι σίγουρη πώς θα αντιμετώπιζες το γεγονός ότι έγινες κατά κάποιο τρόπο μια διασημότητα, υποψιάζομαι όμως πως θα το έβρισκες μάλλον κωμικό. Ξεκαρδιστικά αστείο αλλά και εντελώς αλλόκοτο, εξωπραγματικό θα 'λεγα. Όσο για μένα, το βρίσκω μόνο αλλόκοτο και εξωπραγματικό, καθόλου αστείο όμως. Αλλά δεν είχαμε ποτέ κοινή αίσθηση του χιούμορ, έτσι δεν είναι;

«Μα κοίτα, είναι πολύ σοβαρό, πήρες προειδοποιητική αποβολή. Την επόμενη φορά θα σε αποβάλουν οριστικά και αυτό

θα είναι πάρα πολύ πια για τη μαμά για να το αντέξει. Αρκετά έχει περάσει».

Σε είχαν πιάσει να φέρνεις κρυφά το κουνέλι σου μαζί σου στο σχολείο. Κι εγώ... το έπαιζα τόσο πολύ μεγάλη αδελφή!

«Είναι όμως και λίγο αστείο, δεν είναι, Μπι;» με είχες ρωτήσει, σφίγγοντας τα χείλη σου για να μην ξεσπάσεις στα γέλια μπροστά μου και θυμίζοντάς μου ένα μπουκάλι γκαζόζα γεμάτο φυσαλίδες που όλο και ανεβαίνουν από τον πάτο, για να αναδυθούν σκάζοντας στην επιφάνεια.

Και μόνο η σκέψη του αλλοτινού σου γέλιου μου δίνει κουράγιο και πλησιάζω προς το παράθυρο.

Εκεί έξω αναγνωρίζω ένα ρεπόρτερ που εργάζεται σε κάποιο δορυφορικό ειδησεογραφικό κανάλι. Είχα συνηθίσει πιο πριν να τον βλέπω επίπεδο, πάνω σε μια οθόνη πλάσμα, μέσα στο άδυτο του διαμερίσματός μου στη Νέα Υόρκη. Τώρα όμως τον βλέπω τρισδιάστατο, με σάρκα και οστά, να στέκεται στην οδό Τσεπστούου και να έχει το βλέμμα του καρφωμένο πάνω μου μέσα από το υπόγειο παράθυρό σου. Τα δάχτυλά μου αναζητούν ασυναίσθητα το τηλεκοντρόλ για να κλείσω την οθόνη και να εξαφανίσω την εικόνα, όμως αμέσως συνέρχομαι και τραβώ τις κουρτίνες.

Αλλά είναι ακόμη χειρότερα τώρα από ό,τι προηγουμένως που μπορούσα να τους δω. Τα δυνατά τους φώτα διαπερνούν με τη δυσάρεστη λάμψη τους τις κουρτίνες, η τρομερή φασαρία που κάνουν διαπερνά τοίχους και παντζούρια. Η παρουσία τους μοιάζει με οδοστρωτήρα, που θα μπορούσε να εισχωρήσει ως το υπνοδωμάτιο σου ισοπεδώνοντας τα πάντα στο διάβα του. Δεν είναι να απορεί κανείς που όλος ο κόσμος τα βάζει με τους δημοσιογράφους. Αν αυτό συνεχιστεί για λίγο ακόμη, νομίζω πως θα πεθάνω από

ασφυξία. Καλά, το ξέρω, αυτό ακούστηκε κάπως δραματικό. Εσύ, αντίθετα, μάλλον θα ήσουν τώρα εκεί έξω προσφέροντάς τους καφέ. Ξέρεις όμως πόσο πολύ με ενοχλεί η ακρισία και πόσο μεγάλη σημασία δίνω στο απαραβίαστο του ιδιωτικού μου χώρου. Θα πάω στην κουζίνα και θα προσπαθήσω να πάρω την κατάσταση στα χέρια μου.

Είναι πιο ήσυχα εδώ και αυτό μου προσφέρει την απαραίτητη ηρεμία για να μπορέσω να σκεφτώ. Είναι αστείο ποια πράγματα μου προξενούν έκπληξη τώρα πια. Ναι, μερικές φορές είναι οι πιο μικρές λεπτομέρειες. Για παράδειγμα, χθες μια εφημερίδα είχε μια δημοσίευση για το πόσο δεμένες ήμαστε ως αδελφές και δεν ανέφερε καν τη διαφορά ηλικίας μας. Ίσως να μην έχει σημασία τώρα που έχουμε πια μεγαλώσει, όταν όμως ήμαστε παιδιά φάνταζε τόσο έντονη. «Πέντε χρόνια είναι λοιπόν μεγάλο χάσμα...» θα έλεγαν οι άνθρωποι, εκείνοι που δεν ήξεραν, και ένα ανεπαίσθητο ύψωμα της φωνής τους στο τέλος θα ήταν αρκετό για να κάνει αυτή τη φράση να ακούγεται σαν ερώτηση. Κι εμείς, στο άκουσμα της λέξης «χάσμα», θα σκεφτόμαστε και οι δυο μας τον Λίο και το χάσμα που άφησε εκείνος πίσω του όταν έφυγε. Ένα οδυνηρό κενό, ένα χάσμα που τίποτα δεν μπορούσε πια να το γεφυρώσει, ναι, αυτή θα ήταν μια ακριβής διατύπωση, όμως καμία από τις δυο μας δεν το είπε ποτέ, έτσι δεν είναι;

Από την άλλη πλευρά της πίσω πόρτας μπορώ κι ακούω μια δημοσιογράφο που μιλά στο κινητό της. Θα πρέπει να υπαγορεύει σε κάποιον στην άλλη πλευρά της γραμμής, και το ίδιο μου το όνομα βγήκε από τα χείλη της κι ήταν σαν να όρμησε καταπάνω μου: «Αραμπέλα Βεατρίκη Χέμινγκ»... Η μητέρα έλεγε ότι κανείς ποτέ δεν με φώναξε με το πρώτο μου όνομα, κι έτσι κι εγώ υπέθετα πάντοτε ότι ήδη από τότε που ήμουν μωρό ήταν ξεκάθαρο πως δεν μου ταίριαζε καθόλου

το Αραμπέλα – ένα όνομα γεμάτο χάρη και αρώματα λουλουδιών, ένα όνομα που το φαντάζεται κάποιος γραμμένο με καλλιγραφικά γράμματα και μαύρο μελάνι πάνω σε παλιό χαρτί αλληλογραφίας, ένα όνομα που μπορεί να δώσει παραμυθένια υποκοριστικά όπως «Μπέλα» ή «Άριελ», κι όλες αυτές τις υπέροχες δυνατότητες. Όμως όχι, εγώ ήμουν από την αρχή και ξεκάθαρα μια Βεατρίκη, ένα όνομα γραμμένο καθαρά και χωρίς καλλιγραφικά σε απλά Times New Roman σε κάποιο υπολογιστή, χωρίς κρυμμένες μουσικές και αρώματα μέσα του. Ο πατέρας μας είχε διαλέξει το όνομα Αραμπέλα προτού γεννηθώ. Η πραγματικότητα θα πρέπει λοιπόν να στάθηκε μια απογοήτευση για τους γονείς μου.

Η φωνή της δημοσιογράφου ακούγεται και πάλι έξω από την πίσω πόρτα, καθώς μιλά σε απόσταση ακοής. Νομίζω πως δεν είναι το ίδιο τηλεφώνημα, διότι την ακούω τώρα να απολογείται σε κάποιον επειδή είναι αναγκασμένη να εργαστεί ως αργά. Μου παίρνει περίπου ένα λεπτό να συνειδητοποιήσω πως εγώ, η Αραμπέλα Βεατρίκη Χέμινγκ, είμαι η αιτία για αυτό. Νιώθω μια ξαφνική παρόρμηση να βγω έξω και να της πω ότι λυπάμαι. Ίσως ακούγεται παράξενο, αλλά με ξέρεις τώρα, ήμουν πάντοτε η πρώτη που έσπευδα στην κουζίνα όταν η μητέρα άρχιζε το θυμωμένο ταμ-ταμ κοπανώντας τις κατσαρόλες επειδή αργούσαμε να καθίσουμε στο τραπέζι. Η δημοσιογράφος απομακρύνεται. Δεν μπορώ πια να ακούσω τι λέει, διακρίνω όμως τον τόνο της φωνής της, κατευναστικό, λίγο αμυντικό, απαλό. Η φωνή της άλλαξε ξαφνικά. Θα πρέπει να μιλά τώρα με το παιδί της. Ο τόνος της φωνής της εισχωρεί διά μέσου της πόρτας και γεμίζει το διαμέρισμά σου θαλπωρή.

Ίσως θα έπρεπε να νοιαστώ και να της πω να επιστρέψει στο σπίτι της. Η υπόθεσή σου πρόκειται να εκδικαστεί,

συνεπώς δεν μου επιτρέπεται να τους πω απολύτως τίποτα πριν ολοκληρωθεί η δίκη. Αλλά βέβαια και αυτή, όπως και όλοι οι άλλοι, το γνωρίζει αυτό. Δεν είναι τα γεγονότα που σχετίζονται μαζί σου αυτό που θέλουν τώρα, αλλά οι συναισθηματικές εξάρσεις. Θέλουν να με δουν να σφίγγω τα χέρια μου το ένα με το άλλο, θέλουν να δουν τις αρθρώσεις μου να γίνονται λευκές από το σφίξιμο. Μια χειρονομία απελπισίας, μια χειρονομία οργής... Θέλουν να δουν ένα-δυο δάκρυα να δραπετεύουν από την άκρη του ματιού μου και να γλιστρούν σαν σαλιγκάρια στο μάγουλό μου αφήνοντας πίσω τους κατάμαυρα ίχνη από μάσκα. Κι έτσι λοιπόν, μένω κλεισμένη μέσα.

Οι δημοσιογράφοι, μαζί και οι τεχνικοί που τους συνοδεύουν, έφυγαν τελικά όλοι τους, αφήνοντας πίσω τους, στα σκαλιά που οδηγούν στο διαμέρισμά σου, ένα σωρό από στάχτες. Και τα αποτσίγαρά τους τα έσβησαν μέσα στις γλάστρες σου από ασφοδέλους. Αύριο θα αφήσω έξω μερικά σταχτοδοχεία. Ίσως πάντως να ήμουν άδικη με κάποιους από αυτούς. Ζήτησαν συγνώμη για την απρόσκλητη παρουσία τους, και μάλιστα ένας καμεραμάν μου προσέφερε λίγα χρυσάνθεμα από το γωνιακό ανθοπωλείο. Ξέρω πόσο μισούσες τα χρυσάνθεμα.

*«Μα μένουν σκουρόχρωμα σαν μαθητικές στολές ή σαν τα καφετιά φύλλα του φθινοπώρου, ακόμη και την άνοιξη», εί-
χες πει χαμογελώντας, περιπαίζοντάς με που εκτιμούσα τόσο
πολύ ένα λουλούδι για την απλότητα και τη μακροζωία του.*

*«Πολλές φορές τα χρώματά τους είναι στ' αλήθεια λαμπε-
ρά», σου είχα απαντήσει εγώ χωρίς να χαμογελώ.*

*«Μάλλον φανταχτερά θα έλεγα. Είναι γεννημένα για να
γεμίζουν βαρετά παρτέρια έξω από γκαράζ και από πολυκα-
ταστήματα».*

Αλλά αυτά τα μισομαραμένα άνθη αποπνέουν, παρ' όλα αυτά, τη μυρωδιά μιας απρόσμενης αβρότητας, είναι σαν ένα μπουκέτο από αισθήματα συμπάθειας, τόσο απροσδόκητης όσο και το να δεις ανθισμένες πασχαλιές στην άκρη ενός αυτοκινητόδρομου.

Ο καμεραμάν με τα χρυσάνθεμα μου είπε πως απόψε, στις ειδήσεις των 10 μ.μ., θα παιχτεί ένα «ειδικό αφιέρωμα» στην υπόθεσή σου. Τηλεφώνησα αμέσως στη μητέρα και της το είπα. Νομίζω πως με έναν παράξενο δικό της μαμαδίστικο τρόπο είναι τελικά περήφανη για όλη αυτή τη δημοσιότητα γύρω από σένα. Και θα υπάρξει ακόμη περισσότερη. Από ό,τι μου είπε κάποιος ηχολήπτης, θα έχουμε και ξένα ειδησεογραφικά πρακτορεία αύριο εδώ. Είναι τελικά κωμικό – τόσο αλλόκοτα κωμικό, τόσο κωμικοτραγικό – ότι όταν, μόλις πριν από λίγους μήνες, προσπαθούσα να κάνω τους ανθρώπους να με ακούσουν, κανείς δεν ενδιαφερόταν για όσα έλεγα.

Δευτέρα απόγευμα

Φαίνεται όμως πως όλοι θέλουν να με ακούσουν τώρα: οι δημοσιογράφοι, η αστυνομία, οι δικαστικές αρχές – όλοι τους με τεντωμένα αυτιά και λαιμούς να σημειώνουν βιαστικά ορنيθοσκαλίσματα στο χαρτί, και τα μαγνητόφωνα να γράφουν διαρκώς. Σήμερα το απόγευμα πρόκειται να καταθέσω ως μάρτυρας. Θα δώσω την κατάθεσή μου σε έναν ανακριτή του Κακουργιοδικείου εν όψει της δίκης που θα ακολουθήσει σε τέσσερις μήνες. Μου είπαν πως η κατάθεσή μου είναι ζωτικής σημασίας για την πορεία της δίκης, καθώς είμαι το μοναδικό άτομο το οποίο γνωρίζει ολόκληρη την ιστορία.

Ο κύριος Ράιτ, ο ανακριτής στον οποίο θα δώσω την κατάθεσή μου, κάθεται απέναντί μου. Θα έλεγα πως είναι γύρω

στα τριάντα οκτώ, ίσως όμως να είναι νεότερος αλλά να έχει ακούσει τόσο πολλές υποθέσεις παρόμοιες με τη δική μου, τόσο σκληρές, που να έχουν αφήσει ανεξίτηλο το σημάδι τους στην όψη του. Η έκφρασή του μαρτυρά πως βρίσκεται σε συνεχή επιφυλακή, και γέρνει ελαφρώς προς το μέρος μου, ενθαρρύνοντάς με να ανοίξω την καρδιά μου. Ένας καλός ακροατής, έτσι νομίζω, όμως τι τύπος άντρα να είναι άραγε;

«Αν δεν σας πειράζει», μου λέει, «θα ήθελα να μου πείτε τα πάντα, όλα από την αρχή, και να αφήσετε εμένα να κρίνω στο τέλος ποια από τα γεγονότα είναι αποκαλυπτικά για την υπόθεση».

Νεύω καταφατικά. «Μόνο που δεν είμαι απολύτως σίγουρη ποια ήταν η αρχή».

«Ίσως όταν για πρώτη φορά συνειδητοποιήσατε πως κάτι δεν πήγαινε καλά;»

Παρατηρώ τώρα πως φορά ένα κομψό ιταλικό λινό πουκάμισο και μια κακόγουστη εμπριμέ γραβάτα από συνθετικό ύφασμα – σίγουρα δεν θα μπορούσε να τα έχει επιλέξει και τα δύο το ίδιο άτομο. Ένα από αυτά τα δύο θα πρέπει να είναι δώρο. Κι αν το δώρο είναι η γραβάτα, τότε το ότι τη φορά μαρτυρά πως θα πρέπει να είναι ένας άνθρωπος με ευγενικά αισθήματα. Δεν θυμάμαι αν σου το είπα, όμως ο νους μου έχει αποκτήσει μια καινούρια συνήθεια, να αποσπάται από ασήμαντες λεπτομέρειες όταν δεν θέλει να επικεντρωθεί στην υπόθεσή μας.

Σηκώνω τα μάτια μου στο πρόσωπό του και συναντώ το βλέμμα του.

«Ήταν όταν μου τηλεφώνησε η μητέρα μου για να μου πει πως η αδελφή μου είχε εξαφανιστεί».

Όταν πήρα εκείνο το τηλεφώνημα δίναμε ένα κυριακάτικο μεσημεριανό πάρτι. Το φαγητό, που το είχαμε παραγγείλει από ένα γειτονικό εστιατόριο, ήταν εντελώς νεοϋορκέζικο – στυλιζαρισμένο και απρόσωπο· το ίδιο θα μπορούσες να πεις και για το διαμέρισμά μας, τα έπιπλά μας και τη σχέση μας – τίποτα που να έχει πάνω του μια προσωπική σφραγίδα. Νέα Υόρκη, τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο. Πέφτεις από τα σύννεφα, το ξέρω, όμως η κουβέντα μας για τον τρόπο ζωής μου στη Νέα Υόρκη μπορεί να περιμένει.

Είχαμε μόλις επιστρέψει το ίδιο πρωί από ένα «ρομαντικό χιονισμένο διάλειμμα» σε μια πανσιόν στο βουνό, όπου είχαμε πάει για να γιορτάσουμε την προαγωγή μου σε οικονομική διευθύντρια. Ο Τοντ διασκέδαζε με το να κάνει όλους τους καλεσμένους μας να γελούν με... το πώς την είχαμε πατήσει:

«Και δεν λέω πως περιμέναμε να έχει και τζακούζι, όμως ένα ζεστό ντους δεν θα έβλαπτε και ίσως μια τηλεφωνική γραμμή θα βοηθούσε. Δεν μπορούσαμε ούτε καν τα κινητά μας να χρησιμοποιήσουμε, δεν είχαμε σήμα εκεί πέρα».

«Και αυτό το ταξιδάκι το αποφασίσατε αυθόρμητα και ξαφνικά;» ρώτησε δύσπιστα η Σάρα.

Όπως ξέρεις, ο Τοντ κι εγώ δεν φημιζόμαστε ποτέ για τον αυθορμητισμό μας. Ο σύζυγος της Σάρα, ο Μαρκ, την αγριοκοίταξε από την απέναντι πλευρά του τραπεζιού. «Αγάπη μου».

Εκείνη συνάντησε το βλέμμα του. «Απεχθάνομαι το “αγάπη μου”. Είναι ένας κώδικας για να μου πεις “καλύτερα να σκάσεις”, σωστά;»

Θα σου άρεσε η Σάρα. Ίσως αυτός να είναι ο λόγος που γίναμε φίλες, επειδή από την αρχή μου θύμιζε κάπως εσένα. Στράφηκε προς τον Τοντ. «Πότε ήταν η τελευταία φορά που εσύ και η Βεατρίκη ζήσατε μια στιγμή έντασης;» ρώτησε.

«Κανείς από τους δυο μας δεν έχει δραματική διάθεση», της απάντησε ο Τοντ, προσπαθώντας με κάπως φαρισαϊκό τρόπο να κάνει την κουβέντα της να ατονήσει.

Όμως η Σάρα δεν παραιτείται εύκολα. «Επομένως, ούτε προσβάλλεστε εύκολα».

Ακολούθησε μια άβολη σιωπή, την οποία έσπασα εγώ ευγενικά. «Μήπως θα ήθελε κανείς καφέ ή τσάι από βότανα;»

Πήγα στην κουζίνα και ετοιμάστηκα να αλέσω κόκκους καφέ, το μοναδικό είδος μαγειρέματος που έκανα μέσα στο σπίτι. Η Σάρα με ακολούθησε γεμάτη μεταμέλεια.

«Συγγνώμη, Βεατρίκη».

«Κανένα πρόβλημα». Ήμουν η τέλεια οικοδέσποινα, χαμογελαστή, μελιστάλαχτη, περιποιητική. «Πώς τον πίνει ο Μαρκ, με γάλα ή σκέτο;»

«Με γάλα. Ξέρεις, ούτε εμείς γελάμε καθόλου πια», είπε καθώς ανασηκώθηκε για να καθίσει στον πάγκο και άρχισε να κουνά τα πόδια της. «Όσο για σεξ...»

Έβαλα μπροστά το μύλο ελπίζοντας πως ο θόρυβος θα την έκανε να σιωπήσει. Όμως εκείνη φώναξε δυνατά για να καλύψει το θόρυβο. «Και τι γίνεται μ' εσένα και τον Τοντ;»

«Είμαστε καλά, σ' ευχαριστώ», απάντησα βάζοντας τους αλεσμένους κόκκους μέσα στη μηχανή του εσπρέσο, που μας είχε κοστίσει επτακόσια δολάρια.

«Εσείς οι δυο γελάτε ακόμη και κάνετε τα παιχνιδάκια σας;» ρώτησε.

Άνοιξα μια θήκη με συλλεκτικά κουταλάκια του καφέ της δεκαετίας του 1930 από χρωματιστό σμάλτο. Το κάθε κουταλάκι είχε και διαφορετικό χρώμα και όλα έμοιαζαν σαν λιωμένα γλυκάκια. «Αυτά τα αγорάσαμε σε ένα παζάρι με αντίκες το πρωινό της περασμένης Κυριακής».

«Αλλάζεις θέμα, Βεατρίκη».

Εσύ όμως θα είχες αμέσως αντιληφθεί πως το μοναδικό πράγμα που δεν έκανα ήταν να αλλάζω θέμα· και ότι τα κυριακάτικα πρωινά, όταν τα άλλα ζευγάρια προτιμούσαν να μένουν στο κρεβάτι και να κάνουν έρωτα, ο Τοντ κι εγώ τριγυρνούσαμε στα παλαιοπωλεία. Ήμαστε πάντοτε καλύτεροι σύντροφοι στα ψώνια παρά στο κρεβάτι. Πίστευα τότε πως το να γεμίζουμε το διαμέρισμά μας με αντικείμενα που διαλέγαμε μαζί ήταν σαν να χτίζαμε ένα κοινό μέλλον. Και νομίζω πως σε ακούω να μου λες περιπαικτικά πως ακόμη και μια αυθεντική βικτωριανή πορσελάνινη τσαγιέρα δεν είναι καλό υποκατάστατο του σεξ, όμως αυτός ο τρόπος ζωής εμένα μου δημιουργούσε ένα αίσθημα ασφάλειας.

Το τηλέφωνο άρχισε να χτυπά. Η Σάρα το αγνόησε. «Σεξ και γέλιο. Η καρδιά και η ανάσα μιας σχέσης».

«Πρέπει να σηκώσω το τηλέφωνο».

«Πότε λοιπόν πιστεύεις πως είναι η κατάλληλη στιγμή για να αποσυνδέσει κάποιος τα μηχανήματα τεχνητής υποστήριξης της ζωής;»

«Πρέπει πραγματικά να σηκώσω το τηλέφωνο».

«Πότε πρέπει να αποσυνδεόμαστε από την κοινή υποθήκη και τον κοινό τραπεζικό λογαριασμό και τους κοινούς φίλους;»

Σήκωσα το τηλέφωνο γεμάτη ανακούφιση για αυτή την ευκαιρία που μου δινόταν να διακόψω τη συζήτηση. «Εμπρός;»

«Βεατρίκη, η μαμά είμαι».

Ήσουν ήδη τέσσερις μέρες αγνοούμενη.

Δεν θυμάμαι καθόλου να φτιάχνω τη βαλίτσα μου, θυμάμαι όμως τον Τοντ να έρχεται μέσα την ώρα που την έκλεινα. Στράφηκα προς το μέρος του. «Τι ώρα πετώ;»

«Δεν υπάρχουν πουθενά διαθέσιμα εισιτήρια μέχρι αύριο».

«Μα πρέπει να φύγω αμέσως».

Δεν είχες εμφανιστεί στη δουλειά μετά την προηγούμενη Κυριακή. Η εργοδότηριά σου είχε προσπαθήσει να σου τηλεφωνήσει, έπεφτε όμως πάντοτε στον τηλεφωνητή σου. Πέρασε και από το διαμέρισμά σου, όμως δεν σε βρήκε εκεί. Κανείς δεν ήξερε που βρισκόσουν. Και σε αναζητούσε πλέον η αστυνομία.

«Μπορείς να με πας ως το αεροδρόμιο; Θα πάω εκεί και θα προσπαθήσω να φύγω με οποιονδήποτε τρόπο».

«Θα τηλεφωνήσω σε ένα ραδιοταξί», μου αποκρίθηκε. Είχε πιεί δυο ποτήρια κρασί. Κάποτε, θυμάμαι, εκτιμούσα αυτή τη σύνεσή του.

Αλλά βέβαια δεν λέω τίποτε από όλα αυτά στον κύριο Ράιτ. Περιορίζομαι να του πω ότι η μητέρα μου τηλεφώνησε στις 26 Ιανουαρίου, στις 3.30 μ.μ. ώρα Νέας Υόρκης, και με πληροφόρησε σχετικά με την εξαφάνισή σου. Ακριβώς όπως κι εσύ, έτσι και αυτός δεν ενδιαφέρεται παρά για την ευρύτερη εικόνα, όχι για τις λεπτομέρειες. Ακόμη και όταν ήσουν παιδί οι ζωγραφιές σου ήταν τεράστιες, με αδρές γραμμές που ξέφευγαν από τις άκρες της σελίδας, ενώ οι δικές μου ήταν πάντοτε προσεκτικά σχεδιασμένες με περίγραμμα από μολύβι, χωρίς να παραλείπω να χρησιμοποιώ χάρακα και γομολάστιχα. Τα χρόνια πέρασαν κι εσύ ζωγράφιζες τους αφηρημένους καμβάδες σου εκφράζοντας μεγάλες αλήθειες μέσα από έντονες πινελιές ολοζώντανων χρωμάτων, την ώρα που εγώ είχα περιορίσει όλη μου τη δημιουργικότητα στην εργασία μου ως σχεδιάστρια λογότυπων για εταιρείες, επιλέγοντας χρώματα και αποχρώσεις από έναν

τυποποιημένο κατάλογο, στον οποίο το κάθε χρώμα είχε τον αριθμό του. Και καθώς μου λείπει εντελώς η δική σου ικανότητα να ζωγραφίζω τον κόσμο με αδρές πινελιές, θα σου αφηγηθώ αυτή την ιστορία με πολλές λεπτομέρειες και την ακρίβεια της λεπτολογίας μου, σαν να σου τη ζωγραφίζω με κουκίδες. Ελπίζω μόνο ότι, όπως ακριβώς συμβαίνει με τον πουναντισμό στη ζωγραφική, οι μικρές κουκίδες θα σχηματίσουν τελικά μια εικόνα, και όταν αυτή ολοκληρωθεί θα μπορέσουμε ίσως να κατανοήσουμε τι συνέβη και γιατί.

«Ωστε, λοιπόν, μέχρι τη στιγμή που σας τηλεφώνησε η μητέρα σας δεν είχατε την παραμικρή ιδέα πως κάτι δεν πήγαινε καλά;» με ρωτά ο κύριος Ράιτ.

Νιώθω να με πλημμυρίζει το οικείο πια όσο και αναγουλιαστικό κύμα της ενοχής. «Όχι. Δεν είχα αντιληφθεί τίποτα το ανησυχητικό».

Ταξίδεψα πρώτη θέση, ήταν το μοναδικό εισιτήριο που είχε απομείνει. Καθώς πετούσαμε πάνω από τα σύννεφα, που φάνταζαν σαν μια αλλόκοτη γη της λησμονιάς και του ονείρου, σκεφτόμουν πως θα σου τα έλεγα ένα χεράκι για τη λαχτάρα που με έκανες να περάσω. Φανταζόμουν τον εαυτό μου να σε αναγκάζει να υποσχεθείς πως δεν θα δημιουργήσεις ξανά τέτοια αναστάτωση. Θα σου υπενθύμιζα πως πολύ σύντομα θα γινόσουν μητέρα και ήταν πια καιρός να αρχίσεις να συμπεριφέρεσαι ως ενήλικη. Νόμιζα πως σε άκουγα να μου απαντάς με τα ίδια λόγια που μου είχες και άλλοτε αποκριθεί:

«Ω, έλα τώρα, Μπι, το να είσαι μεγάλη αδελφή δεν είναι απαραίτητα και επάγγελμα».

Για ποιο λόγο σου τα είχα ψάλει και τότε; Θα μπορούσαν να είναι τόσα και τόσα πράγματα· το θέμα είναι πως ναι, είχες δίκιο, το να είμαι η μεγάλη σου αδελφή ήταν πάντοτε κάτι σαν επάγγελμα για μένα, και μάλιστα ένα επάγγελμα το οποίο μου ταίριαζε γάντι. Κι έτσι, καθώς πετούσα για να έρθω να σε βρω, διότι θα σε έβρισκα, ήμουν σίγουρη (το να σε φροντίζω και να σε παρακολουθώ είναι βέβαια ουσιαστικό κομμάτι των αρμοδιοτήτων μου), ένιωσα καθησυχασμένη από το οικείο πια σενάριο, σύμφωνα με το οποίο εγώ ήμουν η ανώτερη, η πιο ώριμη, η μεγαλύτερη αδελφή που επιπλήττει το επιπόλαιο, ανεύθυνο νεαρό κορίτσι, το οποίο θα έπρεπε να ήξερε πια περισσότερα για τη ζωή...

Το αεροπλάνο άρχισε να κατεβαίνει προς την κατεύθυνση του Χίθροου. Το δυτικό Λονδίνο απλωνόταν από κάτω μας, καλυμμένο από ένα λεπτό στρώμα χιονιού. Η επιγραφή «Δέστε τις ζώνες σας» άναψε κι εγώ άρχισα τις συμφωνίες με τον Θεό. Θα έκανα οτιδήποτε μου ζητούσε, αν σε έβρισκα σώα. Θα είχα κάνει ακόμη και με το διάβολο συμφωνία, αν είχε εκείνη τη στιγμή εμφανιστεί για να μου το προτείνει.

Την ώρα που το αεροπλάνο ακούμπησε με ένα τράνταγμα στο διάδρομο προσγείωσης, όλος εκείνος ο υποτιθέμενος εκνευρισμός της μεγάλης αδελφής που τα ψάλλει στη νεότερη διαλύθηκε μέσα στη δίνη μιας αγωνίας που κόντεψε να με τρελάνει. Ο Θεός έγινε ο ήρωας ενός παιδικού παραμυθιού. Όλες μου οι δυνάμεις ως μεγαλύτερης αδελφής άρχισαν να ξεθωριάζουν, δίνοντας τη θέση τους σε ένα αίσθημα παγερής αδυναμίας. Θυμήθηκα με απέραντο πόνο το θάνατο του Λίο. Το πένθος μού έσκιζε τα σωθικά. Όχι, δεν άντεχα να σε χάσω κι εσένα.

Το παράθυρο είναι υπερβολικά μεγάλο για γραφείο, επιτρέποντας στον ανοιξιιάτικο ήλιο να εισχωρεί και να πλημμυρίζει όλο το χώρο.

«Ωστε, λοιπόν, κάνατε μια σύνδεση ανάμεσα στην εξάφανιση της Τες και το θάνατο του Λίο;» με ρωτά ο κύριος Ράιτ.

«Όχι».

«Μα, μου είπατε μόλις ότι σκεφτήκατε τότε τον Λίο;»

«Σκέφτομαι τον Λίο συνεχώς, κάθε στιγμή. Ήταν ο αδελφός μου». Έχω πια κουραστεί να το περνά και να το ξαναπερνά όλο αυτό. «Πέθανε από κυστική ίνωση όταν ήταν μόλις οκτώ ετών. Η Τες κι εγώ δεν κληρονομήσαμε την ασθένεια, γεννηθήκαμε και οι δυο απόλυτα υγιείς».

Ο κ. Ράιτ προσπαθεί να σβήσει το έντονο ανακριτικό φως πάνω από τα κεφάλια μας, όμως για κάποιο μυστηριώδη λόγο το φως δεν σβήνει. Μου ρίχνει ένα απολογητικό βλέμμα ανασηκώνοντας αμήχανα τους ώμους του και κάθεσαι πάλι στη θέση του.

«Λοιπόν, και τι έγινε κατόπιν;» ρωτά.

«Η μητέρα ήρθε να με υποδεχτεί κι έπειτα πήγα κατευθείαν στο αστυνομικό τμήμα».

«Μπορείτε να μου μιλήσετε γι' αυτό;»

Η μητέρα περίμενε στην πύλη των αφίξεων φορώντας το καμηλό παλτό της. Μόλις την πλησίασα πρόσεξα πως δεν είχε βουρτσίσει τα μαλλιά της και είχε βαφτεί πολύ άτσαλα. Κατάλαβα. Δεν την είχα ξαναδεί έτσι από τότε που κηδέψαμε τον Λίο.

«Ηρθα με ταξί από το Λιτλ Χάντσον. Το αεροπλάνο σου είχε καθυστέρηση».

«Μόνο δέκα λεπτά, μητέρα».

Όλοι γύρω μας, εραστές και συγγενείς και φίλοι, που είχαν για λίγο καιρό αποχωριστεί ο ένας τον άλλον, αγκαλιάζονταν τώρα χαρούμενοι που ξαναβρίσκονταν. Όμως η μητέρα κι εγώ νιώθαμε πάντοτε άβολα μεταξύ μας. Αμφιβάλλω κι αν ακόμη φιληθήκαμε ποτέ μας.

«Ίσως η αδελφή σου να προσπάθησε να μου τηλεφωνήσει όση ώρα έλειπα», μου είπε η μητέρα.

«Θα ξαναπροσπαθήσει, σίγουρα».

Όμως κι εγώ είχα ελέγξει αμέτρητες φορές το κινητό μου από τη στιγμή που προσγειώθηκε το αεροπλάνο.

«Ίσως είναι γελοίο εκ μέρους μου», συνέχισε η μητέρα. «Δεν ξέρω για ποιο λόγο θα έπρεπε τελικά να περιμένω πως θα μου τηλεφωνήσει. Υποθέτω πως δεν θα έμπαινε σε έναν τόσο μεγάλο κόπο». Αναγνώρισα τα ίχνη του εκνευρισμού στη φωνή της πίσω από όλη της την ανησυχία. «Κι άλλωστε, ποια ήταν η τελευταία φορά που μπήκε στον κόπο να με επισκεφτεί;»

Αναρωτήθηκα πότε πρόλαβε να προχωρήσει κι εκείνη σε συμφωνίες με τον Θεό.

Νοίκιασα ένα αυτοκίνητο. Ήταν ακόμη πολύ νωρίς, η ώρα έξι το πρωί, κι όμως η κυκλοφορία ήταν ήδη πυκνή στον αυτοκινητόδρομο προς το εσωτερικό του Λονδίνου. Και η απογοητευτικά και εξοργιστικά αργή πορεία των αυτοκινήτων – σχεδόν ακινησία – την ώρα αυτή που τόσο ειρωνικά αποκαλούμε «ώρα της πρωινής κίνησης», γινόταν ακόμη πιο αργή εξαιτίας του χιονιού. Πηγαίναμε κατευθείαν στο αστυνομικό τμήμα. Δεν είχα κατορθώσει να κάνω το καλοριφέρ του αυτοκινήτου να λειτουργήσει, και τα λόγια που ανταλλάσσαμε πάγωναν στον αέρα και αιωρούνταν για

λίγο ανάμεσά μας σαν τουλούπες καμωμένες από λέξεις. «Μίλησες ήδη στην αστυνομία;» τη ρώτησα.

Η απάντησή της φανέρωνε όλη της τη βαθεία δυσαρέσκεια. «Ναι, αν και δεν νομίζω να βοήθησε και πολύ αυτό. Τι θα μπορούσα να γνωρίζω εγώ για τη ζωή της;»

«Μήπως ξέρεις ποιος τους ειδοποίησε για την εξαφάνισή της;»

«Ο σπιτονοικοκύρης της. Άμιας... κάτι», μου αποκρίθηκε.

Καμιά μας δεν μπορούσε εκείνη τη στιγμή να θυμηθεί το επώνυμό του. Μου φάνηκε όμως τρομερά παράδοξο το γεγονός πως ήταν ο ηλικιωμένος σπιτονοικοκύρης σου αυτός ο οποίος ανέφερε την εξαφάνισή σου στην αστυνομία.

«Τους είπε πως η αδελφή σου λάμβανε ενοχλητικά τηλεφωνήματα», συνέχισε η μητέρα.

Παρά την παγωνιά που επικρατούσε μέσα στο αυτοκίνητο ένιωσα να με λούζει ο ιδρώτας. «Τι είδους ενοχλητικά τηλεφωνήματα;»

«Δεν μου είπαν», απάντησε εκείνη. Στράφηκα και την κοίταξα. Το χλωμό και γεμάτο αγωνία πρόσωπό της είχε γίνει σαν μια γιαπωνέζικη μάσκα μεσόκοπης γκέισας.

Η ώρα είχε πάει ήδη επτά και μισή, κι όμως ήταν ακόμη κατασκότεινα όταν φτάσαμε στο αστυνομικό τμήμα του Νότινγκ Χιλ. Οι δρόμοι ήταν πνιγμένοι στην κίνηση, όμως τα πεζοδρόμια, στρωμένα με ολοκαίνουρια πλακάκια, ήταν ακόμη σχεδόν άδεια. Η μοναδική φορά που είχα μέχρι τότε βρεθεί σε κάποιο αστυνομικό τμήμα ήταν για να δηλώσω την απώλεια του κινητού τηλεφώνου μου· δεν μου το είχαν καν κλέψει. Και ποτέ δεν είχα προχωρήσει πέρα από το γραφείο υποδοχής. Αυτή τη φορά όμως με οδήγησαν πίσω από το γραφείο υποδοχής, σε έναν ανοίκειο κόσμο φτιαγμένο από ανακριτικά γραφεία και κελιά και αστυνομικούς

που φορούσαν ζώνες με κλομπ και χειροπέδες. Ένιωθα πως όλα αυτά δεν θα μπορούσαν να έχουν καμία σχέση μ' εμένα.

«Και εκεί συναντήσατε για πρώτη φορά τον υπαστυνόμο Φίνμπροου;» ακούω τον κ. Ράιτ να ρωτά.

«Ναι».

«Τι σκεφτήκατε τότε γι' αυτόν;»

Διαλέγω τις λέξεις μου πολύ προσεκτικά. «Αβρός. Προσεκτικός. Κόσμιος».

Ο κ. Ράιτ δεν περιμένει αυτή την απάντηση, κατορθώνει όμως αμέσως να κρύψει την έκπληξή του. «Μπορείτε να θυμηθείτε τίποτε από την πρώτη εκείνη συζήτησή σας μαζί του;»

«Ναι, μπορώ».

Στην αρχή η εξαφάνισή σου με είχε αφήσει σαν κεραυνόπληκτη, έπειτα όμως οι αισθήσεις μου έγιναν οξύτατες. Παρατηρούσα τόσο πολλές λεπτομέρειες και έβλεπα τόσο πολλά χρώματα, που έμοιαζε λες κι ο κόσμος ολόκληρος να ήταν μια ταινία κινουμένων σχεδίων. Αλλά δεν ήταν μόνο η όρασή μου· και όλες μου οι άλλες αισθήσεις βρίσκονταν επίσης σε άγρυπνη επιφυλακή. Μπορούσα να ακούσω το τρίξιμο της αλυσίδας από την οποία κρεμόταν το ρολόι στον τοίχο, το πόδι μιας καρέκλας να σέρνεται στο δάπεδο. Μπορούσα να νιώσω τη μυρωδιά του τσιγάρου πάνω σε ένα τζάκετ που κρεμόταν στην πόρτα. Κι οι θόρυβοι γύρω μου ακούγονταν σαν κάποιος να είχε γυρίσει το κουμπί του ήχου στη διαπασών, όλοι το ίδιο δυνατοί, λες και το μυαλό μου δεν μπορούσε πια να ξεχωρίσει αυτά

που είχαν σημασία από εκείνα που δεν είχαν. Τα πάντα είχαν σημασία.

Ένας αστυφύλακας απομάκρυνε τη μητέρα με την πρόφαση να της προσφέρει ένα φλιτζάνι τσάι, κι έτσι έμεινα μόνη με τον υπαστυνόμο Φίνμπροου. Οι τρόποι του ήταν αβροί, θα τους έλεγες μάλιστα και παλιομοδίτικους. Έμοιαζε περισσότερο με υφηγητή της Οξφόρδης ή του Κέιμπριτζ παρά με αστυνομικό. Κοιτώντας έξω από το παράθυρο μπορούσα να διακρίνω το χιονόνερο που έπεφτε.

«Υπάρχει κάποιος λόγος που θα σας έκανε να σκεφτείτε πως η αδελφή σας έφυγε ίσως με τη θέλησή της;»

«Όχι. Κανένας απολύτως».

«Πιστεύετε πως θα σας το είχε πει;»

«Σίγουρα».

«Εσείς ζείτε στην Αμερική;»

«Ναι, όμως τηλεφωνούμε η μια στην άλλη και ανταλλάσσουμε ηλεκτρονικά μηνύματα όλη την ώρα».

«Είστε, λοιπόν, δεμένες μεταξύ σας».

«Πάρα πολύ».

Ασφαλώς και είμαστε δεμένες. Διαφορετικές, είναι αλήθεια, όμως δεμένες. Και η διαφορά ηλικίας ποτέ δεν δημιούργησε κάποια απόσταση ανάμεσά μας.

«Πότε της μιλήσατε για τελευταία φορά;» με ρώτησε.

«Την περασμένη Δευτέρα, έτσι νομίζω. Την Τετάρτη φύγαμε με το μνηστήρα μου για μια εκδρομή στα βουνά, για λίγες μέρες μόνο. Προσπάθησα μερικές φορές να της τηλεφωνήσω από ένα εστιατόριο που είχε τηλέφωνο, όμως η δική της γραμμή ήταν συνεχώς κατειλημμένη. Αυτό βέβαια δεν ήταν παράξενο, είναι ικανή να μιλά ώρες ατελείωτες με τους φίλους της στο τηλέφωνο». Έκανα μια προσπάθεια να φανώ,

τάχα, ενοχλημένη. Στο κάτω-κάτω εγώ είμαι που πληρώνω το λογαριασμό του τηλεφώνου σου. Είχα τόσο μεγάλη ανάγκη να νιώσω ξανά αυτό το οικείο, καθησυχαστικό συναίσθημα.

«Και το κινητό της;»

«Το έχασε πριν από δυο μήνες περίπου, ή ίσως και να της το έκλεψαν. Δεν προσέχει ποτέ τα πράγματά της», είπα προσπαθώντας και πάλι να φανώ και να νιώσω ενοχλημένη.

Ο υπαστυνόμος Φίνμπρου έκανε μια μικρή παύση προσπαθώντας να βρει τον κατάλληλο τρόπο για να διατυπώσει αυτό που ήθελε να πει. Ήταν φανερό πως προσπαθούσε να μη με αναστατώσει περισσότερο. «Πιστεύετε λοιπόν πως η εξαφάνισή της δεν είναι ηθελημένη;» με ρώτησε.

«Όχι ηθελημένη...» Ήπιες λέξεις για κάτι βίαιο, τρομαχτικό. Στην πρώτη μας εκείνη συνάντηση κανείς μας δεν πρόφερε τις λέξεις «απαγωγή» ή «φόνος». Μια σιωπηλή επικοινωνία είχε ήδη εδραιωθεί ανάμεσά μας. Εκτίμησα πολύ τη διακριτικότητά του. Ήταν πολύ νωρίς ακόμη για να δώσουμε ένα όνομα σε όλο αυτό... Μάζεψα το κουράγιο μου και έκανα κι εγώ τη δική μου ερώτηση. «Η μητέρα μου μου είπε πως δεχόταν κάποια ενοχλητικά τηλεφωνήματα;»

«Έτσι είναι, σύμφωνα με τα λεγόμενα του σπιτονοικοκύρη της. Δυστυχώς, όμως, η αδελφή σας δεν του είπε λεπτομέρειες. Μήπως σας είχε πει κάτι εσάς σχετικά;»

«Όχι».

«Κι ούτε σας είπε ποτέ τίποτα σχετικά με το ότι ένιωθε ίσως φοβισμένη ή απειλημένη;»

«Όχι. Τίποτα τέτοιο. Ήταν φυσιολογική, ευτυχισμένη». Κι έκανα με τη σειρά μου άλλη μια ερώτηση: «Ελέγξατε όλα τα νοσοκομεία;». Ακούγοντας την ίδια μου τη φράση μου φάνηκε πως θα μπορούσε να θεωρηθεί αγενής, σαν να του έλεγα πως δεν γνώριζε τη δουλειά του. Και βιάστηκα να